

אם נועדנו

כתיבה: נועם גרין

עריכה : מאור רוש

עיצוב כריכה: מאור רוש

נכתב במסגרת יוזמה חינוכית בתרבות יהודית- ישראלית .

חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

פרולוג

"למרות שהכל נראה אבוד מהצד שבו אני משקיפה על המציאות, היחידה שעדיין חיה בתוך זה, זאת אני. כשכולם עסוקים בחייהם החדשים ישנים, אני עוד חושבת על החיים שמעבר לגדר."

"היא היצור הכי תמים שאי פעם נברא. אני בטוח שאם כולם היו עוצרים לרגע אחד ומסתכלים לתוך לעיניה רק לרגע אחד, אפשר לראות שלא הכל קר וקודר."

"אני חייבת לעשות שינוי. המלחמה הזו, שנמשכת כבר מהרגע שאני זוכר את עצמי (ואני בטוחה שגם שנים רבות קודם לכן), חייבת להיפסק. אמרו לי תמיד, ועדיין אומרים, שיש לאהבה את הכוח לעצור מלחמות או לפחות לגרום להן להיות משמעותיות פחות."

"אין מצב כזה שלא ניתן לעשות משהו כדי לפתור את המצב הזה. שנמשך כבר יותר מדי שנים. אם יש באהבה כוח אמיתי כלשהו, הגיע הזמן להעמיד את הכוח הזה במבחן."

חכמים מאיתנו קבעו שלכל מלחמה צריך להיות מועד סיום. גם אם לא כזה שיכריזו עליו במוקדי התקשורת, עדיין צריך להיות רגע שכולם ידעו שממנו והלאה החיים מקבלים סוג של שגרה. למען האמת, התקשיתי לחזות ברגע הזה בתוך המציאות שבה אני נמצאת.

וזה לא שלא נעשו מאמצים עד היום. עשרות, אם לא מאות, רעיונות נזרקו לאוויר בניסיון לפתור את המשבר הזה, את ההפרדה הזו שהיא ספק כפויה ספק מרצון. אף פתרון לא הוכרז כיצירתי מספיק ביכולתו לשים סוף למלחמה הזו, שמזמן איבדה את הטעם. אם בכלל היה לה פעם כזה.

בעבר אמרו שהפערים בין העולמות גדול מכדי שניתן יהיה ליצור הבנה. גדול כמו הפער בין הדתיים והחילוניים, גדול כמו הפער בין זמר רוק לזמר מזרחי. אבל מסתבר שככל שחושבים על זה יש יותר מכנה משותף ממה שמוכנים להודות בו בקול רם.

אמרו גם שאנשים חזקים לא נותנים למלחמות לנצח אותם. לא נותנים לשגרת מאבק להותיר את האדם ברוח מלחמה לנצח. אנשים חזקים יודעים לעשות שינוי.

אז אמרו. אם האנשים שאומרים היו באמת חזקים. המצב לא היה נראה ככה. כל הזמן יש כאן שני צדדים וכל הזמן אילו אותם שני הצדדים בדיוק. ההורים שלה, שחושבים שהם מנהלים את העולם סביבם, או לפחות יכולים להביע דעה בכל נושא שיש לו זכות קיום וההורים שלי, שמסתבר שחושבים תמיד הפוך מההורים שלה. חכמים ממני ודאי יודעים שהטבע של העולם אומר שהורים מחנכים את הילדים, אבל אני מרגיש צורך לחנך את ההורים שלי. לומר להם משהו שישנה להם את צורת החשיבה, יאפשר להם להבין שדברים ששונים מהם לא חייבים להיות פחות טובים. משום מה בכל השיחות בינינו ההורים מגדירים את כל מה שקורה בעולם שלה כ"טאבו".

"אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ"

עבר כבר יום שלם ולא קיבלתי אף טלפון או הודעה ממנו. מעניין למה, אני מקווה שלא קרה שום דבר. בדיוק כשאני מגיעה לפתח הדלת של הבית בחזרה מבית הספר, אני סוף סוף מקבלת הודעה ממנו: "תני לי לנחש, הגעת הרגע הביתה והיה לך יום מתיש בלימודים". נכנסתי הביתה בחיוך מסכים שהבנתי שהוא די מחשיד שאימא שאלה אותי "מה החיוך הזה הזוהר הזה פתאום? רק חזרת מבית הספר, מה קרה?" "מה..." הרמתי את ראשי מהטלפון, כולי אדומה מהסומק בלחיי. "אה לא כלום.... חברה שלחה לי תמונה מצחיקה" אמרתי שהיסוס נשמע בקולי מקווה שאימא לא תשמע אותו ועליתי ישר לחדרי. ברגע שהתיישבתי על המיטה הטלפון צלצל. על המסך היה כתוב "אדוארד ג'קסון" ומיד ענית. "היי פרינסס" הוא התחיל לדבר "היי" ענית. "איך אתה יודע להתקשר או לשלוח הודעה בדיוק בזמן המתאים? מה אתה מרגל אחריי?" "לא הייתי קורא לזה ריגול, הייתי יותר קורא לזה זיכרון. אתמול סיפרת לי את כל לוח הזמנים שלך לכל השבוע זוכרת?" הוא אמר ושמעתי את החיוך בקולו "אז כן הקשבת לי... מתחשב מצידך" אמרתי ושנינו צחקנו. ואז התחילה השיחה הקבועה שלנו: הוא שואל אותי איך היה היום שלי, מה אני מתכננת להמשך היום ואני מספרת לו כל פרט הכי קטן שקרה לי היום וכל דבר הכי קטן שאני מתכננת לעשות היום. וכשאני אומרת פרט קטן אני מתכוונת לכל פרט. אפילו את מספר הפעמים שעקפו אותי בתור לקפטריה או מתי יש לי תור למניקור.

לאחר כמעט שלוש שעות של שיחה שהרגישו כמו חצי שעה, חברה שלי, ג'ני מתקשרת בפעם המי יודע כמה בשלוש שעות האחרונות. אז אני מסיימת את השיחה עם אדוארד ועונה לה: "היי, מה קורה?" שאלתי. "מה קורה?! את באמת שואלת? קבענו ללכת לקניון לקניות לקראת יום ההולדת שלי, שכחת? טוב את יודעת מה, זה לא באמת משנה. מצטערת שהפרעתי לך לדבר עם הבחור ההוא, לכי תחזרי אליו הוא בטוח יותר חשוב ממני." אוי ואבוי שכחתי יום ההולדת שלה. איזה חברה נוראית אני. היא כל כך צודקת הוא השכיח אותי מכל מה שתכננתי לעשות היום. "לא לא ג'ני אני מצטערת אני לא התכוונתי, הוא הסיח אותי מדעתי. מי הוא בכלל? תזכירי לי?" אמרתי וגיחכתי. "אני לוקחת את הארנק ויוצאת אלייך, סליחה" אמרתי. "משהו עובר עלייך אמ, את לא שוכחת דברים כל כך בקלות, במיוחד

לא אירועים מיוחדים. קרה משהו שלא ידוע לי עליו?" היא שאלה. "למען האמת לא קרה שום דבר שונה, סתם דיברתי עם אדוארד המון זמן היום, לא יותר מזה ולא שונה מהרגיל. טוב אני מתחת לבית שלך עם האוטו, תרדי". אמרתי, וסיימנו את השיחה. אני לא מפסיקה לחשוב עליו, הוא לא יוצא לי מהראש. הוא שונה משאר הגברים שהכרתי, יש בו משהו משונה. יש לי הרגשה מוזרה בקשר לבחור הזה. ואם על תחושות מדברים, רגשות הם לא משהו שנערה כמוני צריכה לחשוב עליהם. הכל סביבי מלא בשיקולים וחשובים: מה מתאים? מה נכון? מה ראוי? וחלילה בל נשכח את המעמד. כן, המעמד.

בימים כתיקונם נושאים כמו מעמד ודאי לא היו מעסיקים אותי. בוודאי שלא. אבל כשפרט שנראה לי כה מיותר פוגע בדברים שאני רוצה ואוהבת אני מתחילה להתעניין בו בעל כורחי.

ההורים שלי הגיעו ממקום בו הכיסא חשוב יותר מהאדם שיושב עליו. מה זה אומר עליי? לא הרבה. חוץ מאשר מערכת אדירה של ציפיות שקורסת בכל פעם שאני לא עומדת בהן. "תלמדי. תכירי בחור טוב שיוכל לפרנס אותך בכבוד. תמצאי עבודה מכובדת. תפתחי קריירה. את הרי לא אחת שתעמוד כל היום ליד הכיור ותשטוף כלים. תדאגי להיות מאושרת. תשמרי על המראה שלך, רושם חיצוני זה דבר שלוקח זמן לבנות וקל להרוס בשנייה."

אני למדתי שמה שחשוב באמת בחיים זו אהבה. אחרי שכל הכסף נגמר, אחרי שכל התהילה נותרת מאחור, מה שנשאר הוא החיבוק שמסיים את היום. החיבוק שנותן משמעות להכל. מחבר את כל החלקים לשלם בעל ערך. השאלה הגדולה נותרה בעינה. האם אצליח להסביר גם להורים שלי שאהבה היא היסוד שעליו בנוי העולם? האמת, מזמן התייאשתי. ממלחמה למלחמה. מסכסוך לסכסוך. משהו השתנה בי. כאילו התבגר והבין שכלל לא משנה מה אני חושבת או רוצה.

אדוארד

אם יש משהו שאני שונא, זה לקום בבוקר או גרוע מכך, לקום בבוקר שהשעון המעורר מוקרר באוזני. אני לא בן אדם של בוקר – ממש לא. בכלל, אני לא חושב שיש דבר כזה 'אנשים של בוקר'. אף אחד לא באמת אוהב את השלב הזה ביום שצריך לקום, לצאת מהמיטה ולהתחיל עוד יום חדש – מה שקורה בדרך כלל בבוקר. מי בכלל החליט שהשעה הבינלאומית להתחיל את היום היא שמונה בבוקר? אני חושב שלא היה קורה כלום אם היום שלי ושל כולם היה מתחיל בעשר בבוקר לפחות. אם זה היה יכול לקרות, כולם היו מתחילים את היום בשפיות ומסיימים אותו מבלי להוציא עצבים על משפחתם או על האנשים שבסופר או בחנות הבגדים או לחלופין, שוכבים במיטה בדיכאון עד שמגיע היום שלמחרת. אולי אז השלום יגיע יותר בקלות ומי יודע, אולי הייתי אוכל עכשיו את ארוחת הבוקר שלי יחד עם אימא שלי, אחותי, אח שלי, אבא שלי ואמיליה רובינס שלי בשלווה – כולם ביחד, בלי מריבות. על מי אני עובד, אפילו לחלום על פגישה איתה אני מפחד. אני פוחד שהחלום טוב שלי, שאני פוגש אותה ומחבק אותה חזק והמשפחה שלה רואה כמה אני אוהב אותה וכמה מגיע לנו להיות ביחד ואני רואה בעיניה שהיא חושבת על אותו דבר ואנחנו יושבים בסלון בביתה, ההורים שלה שואלים אותי על עצמי ועל המשפחה ואני יכול לספר להם בגאווה שאני ממשפחת ג'קסון, מי ההורים והאחים שלי ובסוף המפגש מוזמינים אותי לקידוש ביום שישי בשבוע הבא ואני נשאר מחבק אותה, נדבק בריחה שבטוח נעים כששנים עד יום מותנו. אני מפחד שהחלום הזה יהפוך לסיוט כשאבא שלי יפגוש את אבא שלה. אילולא אימא שלה, שהחליטה למרר לנו את החיים, היינו יכולים להיות עכשיו ביחד. מאז ששמעתי על המקרה נשבעתי שאני תמיד אבל תמיד אעמיד את המשפחה במקום הראשון ולא אעזוב אותם לעולם. פתאום קלטתי את השעה שהייתה כמעט שמונה בבוקר והאשמתי את עצמי ששקעתי יותר מידי במחשבות. התארגנתי מהר יצאתי לבית ספר.

"אדי מה אתה עושה אחי?! עוד עשר דקות צריך להיות בעבודה!" טום נכנס לחדר שלי בצעקות. טום הוא החבר הכי טוב שלי והוא גם היחיד שידע על אמיליה. קפצתי מהמיטה בבהלה, כעסתי על עצמי שבפעם השנייה היום, לא שמתי לב

לשעה אבל התעשתי על עצמי, החלפתי חולצה נעלתי נעליים ויצאנו מהבית. "מה אחי, שוב דיברת איתה?" טום שאל בדרך למכונית. "לא איזה, דיברתי איתה אתמול בערב בפעם האחרונה. הייתי עסוק מידי היום ולא הספקתי." "מה אתה מתכוון לעשות איתה בכלל? אתם לא יכולים להיות ביחד, בטח שלא אבל אתם גם לא יכולים להשאיר ככה, בין שמים לארץ. זה הרי דיי ברור שהיא בקטע שלך ואתה בקטע שלה" הוא אמר שנכנסנו למכונית שלי. "האמת אחי, אני לא יודע. חשבתי אולי לנסוע אליה בחודש הבא, שיסתיים לי המלווה של האוטו" "השתגעתי? ומה תגיד לאבא שלך? שאתה נוסע לבקר חברים שם? לא נשמע לי כל כך אמין" "מי אמר שאני אגיד לו שאני נוסע? אני בא לישון אצלך, שכחת?" אמרתי וצחקנו. מוזל שטום הגיע, אחרת הייתי שוקע יותר מידי במחשבות עליה. העברנו את הנסיעה בקלילות עד שהגענו לבר שאנו עובדים בו. זה לא בר כמו שזה נשמע, זה יותר פאב לנוער עם שתייה לכאלה שעברו את זה גיל 18. אני אוהב לבוא לפה. יש כאן אווירה שמשכיחה ממני הכל. זה רק אני, חברים שלי לעבודה (שהם חברים שלי גם מחוץ לעבודה), המוזיקה והלקוחות שבדרך כלל מעלים לי חיוך על הפנים. אחרי יום קשה בלימודים, הדבר האחרון שאני רוצה זה לשרת נערים ונערות שחושבים שהם מלכי העולם ולשמוע את השיחות שלהם, מרכלים אחד על השנייה בזמן שהם יושבים בשולחנות צמודים. אחריי שעה של עבודה, יצאתי להפסקה והחלטתי להתקשר לאמיליה. בפעם הראשונה היא לא ענתה אך אני מכיר אותה, היא בטח מכינה שיעורים או קניון עם גס'. בפעם השנייה התקשרה והיא ענתה בעקיצה: "מי אתה תזכיר לי?" "אני? סליחה גברת את מדברת אליי?" עקצתי אותה חזרה. "לא לא להוא שמאחוריך" אמרתי "אין אף אחד מאחורי. סליחה גברת כנראה טעות במספר." ומבלי ששמתי לב חיוך ענק היה מרוח על שפתיי והבחנתי בזה כשקלטתי שהיא שמעה את החיוך בקולי "אחד אפס" היא אמרה והחיוך הענק שלי הפך לחיוך יותר גדול שמלווה בצחוק והיא צחקה ביחד איתי. אני אוהב את חוש ההומור שלה – שגון אבל לא מעצבן, בדיוק כמו שאני אוהב. "התגעגעת אלייך, את יודעת? לא יכולת לשלוח הודעה קטנה מתי שהוא?" שאלתי אותה שהחיוך עדיין מרוח לי על הפרצוף. "הייתי עסוקה היום אני בכיתה י"א אם שכחת. זה אתה שצריך לשלוח הודעות בדרך כלל. אתה הגבר שמסיים תיכון השנה וזאת סיבה מספיק טובה לזה שאתה הוא זה שצריך לשלוח הודעות קודם". "אוקיי את צודקת,

אחת אחת". אמרתי מקבל את הטיעון שלה. "ומה יש לך להגיד להגנתך אדון?" טון הדיבור שלה היה ספק צוחק ספק עצבני.

"הסתובבתי בין בית הספר לסידורים ומשם הגעתי הביתה אבל נרדמתי בטעות. אני לא יודע איך נשארתי בחיים היום – כמעט איחרתי לעבודה ובלה כמעט שרפה אותי חי. מזל שיש את טום שבא ומעיר אותי. לפעמים אני תוהה למה הוא לא מבקש משכורת בתור המזכיר הפרטי שלי". אמרתי והיא צחקה את הצחוק המתוק והממכר ביותר ששמעתי. "בסדר, התירוף התקבל. שלא יקרה שוב!" היא הודיעה. "כן המפקדת! אז מה את עושה בימים אלה עלמתי הצעירה?" עניתי והעברתי נושא.

"האמת יותר מידי. רק לפני חודש התחילה שנת הלימודים וכבר נמאס לי. כבר קיבלתי יותר מידי עבודות ולוח המבצנים התחיל כבר בתחילת שבוע שעבר. אני כל כך מחכה לשנה הבאה לכיתה י"ב, להיות שמיניסטית כמוך. השמועות אומרות ששמיניסטים נהנים יותר אם אפילו ישנת בצהריים היום" "כנראה שהשמועות ששמעת נכונות" אמרתי וקרצתי, מקווה שהיא הייתה פה כדי לראות זאת. "אדי! צריכים אותך בשולחן מספר 3! הבנות רוצות עוד צ'יפס!" שמעתי את בלה הבוסית שלי קוראת לי מרחוק. אני אוהב אותה מאוד, היא כמו אחות ממש גדולה בשבילה. אפילו יש לנו כיף סודי. "אני בא!" צעקתי חזרה לבלה. "טוב אני חייב לזוז אמיליה, אולי במחשבה שנייה שמיניסטים לא נהנים יותר. אני מסיים בעוד כמה דקות אני מקווה. אתקשר שאגיע הביתה, אוהב אותך" אמרתי בייאוש. "ביי, בחזרה" היא ענתה וניתקתי את השיחה. כשאני ניגש לשולחן מספר 3 אני שם לב שחבורת הבנות שיושבות בשולחן שנראו לי כבנות 14-15, הסתכלו ודברו אליי אך הסיתו את מבטן כדי שלא אשים לב – כנראה שזה לא עבד. הנחתי את קערת הצ'יפס שבלה בקשה ממני להביא להן ושאלתי בפרצוף לא מרוצה במיוחד אבל הן נראו מרוגשות למדי. "עוד משהו?" "קטשופ וקולה בבקשה" אחת מהן אמרה ולחייה הפכו לא דומות כעגבניה מרוב ההתרגשות לדבר איתי. אני יכול להבין למה, כנראה שללבוש את הצבע האהוב עליי, אדום, הוא באמת בחירה טובה. בכלל, איך אפשר שלא לאהוב אדום שרוב העיירה מקושטת בצבע הזה. אפילו הפאב שאני עובד בו. למעשה, קוראים לו "ירח אדום" משום שהוא נפתח בלילה של ליקוי ירח וראש העיירה קבע שהפאב צריך להיות בצבע אדום כדי שישתייך לעיירתנו שאם לא הבהרתי זאת, אדום הוא הצבע של העיירה. "קטשופ וקולה – מיד מגיע" אמרתי

לבנות בחיך הכי מאולץ שיכולתי להוציא מעצמי והסתובבתי בחזרה לדלפק להביא לבנות את מבוקשן בזמן שאני שומע צחקוקים מאחורי. כשהגעתי למטבח חיברתי את הטלפון שלי למטען והסתכלתי על השעה. השעה הייתה 23:50 – רק עוד עשר דקות עד הסגירה. עודדתי את עצמי כדי לנצל את שאריות האנרגיות האחרונות שנשארו לי עד סוף היום שכבר חשבתי שלא הסתיים לעולם. בעשר הדקות האלו רק חשבתי על אמיליה ועל הרגע שאוכל להגיע הביתה ולדבר איתה. השעה כבר מאוחרת. אני מקווה שהיא כבר ישנה את שנת היופי שלה – אוגרת כוחות ליום של מחר. שהיא עדיין ערה ומחכה לי אך בכל זאת יש לי תקווה קטנה בלב שהיא יושבת מחכה לשיחת טלפון ממני. מחשבה אגואיסטית שמאוד אופיינית לי. חוץ מלחשוב עליה, את עשר הדקות האחרונות שלי ביליתי בוויכוחים קטנים עם לקוחות, שיחות חולין עם כמה חברים שבאו לבלות בפאב והרבה ניקיונות. "בוא אדי, נגמרה המשמרת. בלה אמרה שהיא לא צריכה עזרה ואנחנו יכולים ללכת". טום פנה אליי בזמן שאני מחזיר כלים למקום "אוקיי אני כבר בא. אני רק הולך להגיד לילה טוב לבלה" אמרתי והסתובבתי לכיוון המשרד של בלה. "באתי להגיד לך לילה טוב" נכנסתי למשרד ואמרתי. בלה הסתובבה אליי בחיך, עשינו את הכיף שלנו ואז היא שאלה "איך אתה אדי? מה שלום אבא שלך?" "הוא בסדר אני מקווה. בעוד שבוע צריך להיות המשפט שלו בפעם החמישית בשלוש שנים האחרונות. אני מקווה שזאת תהיה הפעם האחרונה באמת". אבא שלי, "תמסור טום אמר לי אז הודעתי לו שאני רק הולך להגיד שלום לבלה ונלך. שנכנסתי למחסן, ראיתי את בלה על סולם מנסה להוציא משהו שנראה כמו המבורגרים קפואים מהסולם הגבוה ביותר רק שכמעט ונפלה מהסולם בעודה מאבדת שיווי משקל ורצתי להדוף את הנפילה שלה. אפשר לומר שהצלתי לה את החיים למרות שכמעט הרסה לי את השמיעה מרוב הצעקה החזקה שיצאה לה מהגרון מרוב בהלה. מיד נתתי לה מים קרים וחיבקתי אותה עד שהיא נרגעה. כיף לחבק אותה – היא נמוכה ומתוקה כזאת למרות שהיא כמעט בגיל של אימא שלי, היא הרבה יותר מגניבה ממנה. "זה בסדר בלה, הצלתי לך את החיים, בין ההולכים והנושמים" אמרתי לה כשהיא נרגעה. "תודה אדי, אני באמת לא יודעת מה היה קורה לי אם לא היית נכנס". היא ענתה אסירת תודה. "יש לך מזל שאני אוהב אותך כל כך ורציתי להגיד לך שלום לפני שאני הולך. הייתי יכול להיות עכשיו במיטה

ולתקשר אל אמ... אמרתי אך העצבים שלי יצאו יותר מידי החוצה ונפלטו לי מילים שלא היו צריכות להיאמר והתחלתי להסמיק כמו עגבנייה. "אתה עדיין מדבר איתה? עם הילדה הזאת ש... תזכיר לי איפה היא גרה? בבית הלבן?" בלה אמרה בטון שלא כל כך הבנתי מה הוא אומר. "כן, אני עדיין מדבר איתה ואני לא בטוח שהיא באמת גרה שם או שזאת רק שמועה..." עניתי לה. "ועדיין לא סיפרת לה ש...?"

"לא, לא סיפרתי לה עדיין. אני לא בטוח אם אני הבן אדם המתאים לעשות את זה" "תבטיח לי שלא משנה מה תבחר לעשות, אל תספר לה ש..." בלה אמרה בחשש. "אל תדאגי אני מבטיח. הכל יהיה בסדר. לילה טוב אישה מושלמת." קמתי מרצפת המחסן שישבנו עליה ועזרתי לה לקום "לילה טוב נער מדהים" היא אמרה, עשינו את הכיף שלנו וחזרתי לטום בתקווה שהוא לא ברח עם האוטו שלי. למזלי טום לא ברח אבל היה עצבני ועייף גם יחד. לא בטוח מה יותר. "קיבלתי הודעה מוורה מאוד לפני שעה בערך. אני לא בטוח מה לעשות איתה. היא ממספר חסום אז אני לא יכול לזהות אפילו מי זה." טום פתח שיחה בזמן הנסיעה הביתה שהיא בדרך כלל קצרה יחסית אבל היום, הייתי כל כך עייף שהרגישה כאינסופית. הוא פתח את הטלפון והראה לי את ההודעה: 24/5 ליד הגדר הגדולה על גבול העיירה. כדאי שתהיה שם לטובתך ולטובתי. "זאת בטח בדיחה. זה אזור שאסור להסתובב בו. בטח אחד מהחבר'ה רצה לעבוד עליך ולעשות ממך צחוק. עזוב את זה יש לך מספיק דברים על הראש עכשיו." אמרתי לו בתגובה על ההודעה הטיפשית הזאת. "אולי אתה צודק. נמאס לי מהבדיחות הגרועות שלהם." הוא אמר בהסכמה ושאר הנסיעה עברה בשקט מוזר ומרגע לרגע עלתה בי מחשבה אחרת לגבי ההודעה הזאת. לא... זה בטוח לא מה שאני חושב שזה....

אמיליה

ישנם שני כמה סוגי אנשים: אלה שמאמינים בגורל, בספר החיים, שמאמינים שלא משנה מה יעשו, מה שמתוכנן להם זה מה שיקרה ואי אפשר להתחמק מזה, אלה שמתכננים תוכניות כאילו כל יום זה יומם האחרון ויש אותי.

אני מחליטה לא להחליט – לחיות את הרגע ולהוציא ממה שאני עושה את הכי טוב בלי פשרות. הדבר היחיד שמונע ממני להיות תמיד במקסימום הוא החולשות שממש כמו ראש העיירה העלובה בצד השני של הגדר, תמיד מנסות לגבור ולהכשיל את המעשים. ופה בדיוק באה הבחירה בין הסיכון להיסוס, למכשול או למכשל. הפחד מכישלון זאת החולשה הכי גדולה שלי. טוב, אולי לא הכי גדולה אבל כמעט. הפחד מלהשקיע את כל המשאבים ובסוף ליפול, להתאכזב. בינתיים, ההורים שלי ובעיקר אני דואגים שתמיד יהיה לי את הכי טוב ומוכנים להשקיע הכל כדי שאצליח להתגבר על הקשיים והחולשות. החולשה הכי גדולה שלי שעליה כבר לא אוכל לגבור הוא מתמטיקה. אומנם אני לא יודעת מה אעשה בחיים שאחריי התיכון אבל לעולם לא אעשה משהו שקשור למתמטיקה.

כשהגיע סוף השיעור של מר קידלמן ושמעתי את הצלצול של סוף השיעור, שאחריי דקה קלטתי שהוא גם סוף היום. זאת הרגשה מדהימה לשמוע את הצלצול האחרון אחריי השעה אחרונה בידיעה שאחריו כל מה שנשאר לי לעשות זה לחפש את האוטו שלי בחנייה הענקית של בית הספר ולנסוע הביתה, לנוח ורק לשקוע בתוך עצמי. בלי לתכנן תכניות. השבוע, רק השבוע זה רק אני עם עצמי בלי אף אחד מסביב. ברגע שנכנסתי לאוטו, הודעה ממספר לא מזוהה מופיע על מסך הטלפון שלי: 24\5 ליד הגדר הגדולה על גבול העיירה. כדי שתהיה שם – לטובתך ולטובתי. ההודעה הזאת קטעה את מחשבותיי על התוכניות שלי לסוף השבוע שהם למעשה לא לעשות כלום, ברגע שהבנתי שה 24/5 זה מחר וכנראה אאלץ להעביר את סוף השבוע הרגוע שלי לשבוע הבא. אני לא יודעת בדיוק מחכה לי שם אבל אני מוכנה לקחת את הסיכון. אך אם אבא שלי יגלה שלמרות הכל, למרות שאני יודעת שאסור להתקרב לשם, לצד האפל, ואני בכל זאת אלך – אהיה לי המון זמן לעצמי ולמחשבות שלי, בחדר שלי, ימים כלילות. תמיד אומרים לי שבצד השני מתרכז של הרוע שיכול להיות. שמי שנמצא שם, נמצא מסיבה מסוימת. אבל אני תמיד מאמינה שבכל רע, יש טיפת טוב ובמקרה הזה, אדוארד הוא טיפת האור

שלי, שהוכיחה לי שתמיד גם בחושך הכי מפחיד, יש פינה קטנה, שנותנת תקווה. אהיה מוכנה לעשות הכל רק כדי לפגוש אותו, להסתכל לו בעיניים שתמיד מנחמות אותי ומבלי לדבר אף לא מילה, הוא יודע לבטא בדיוק מה שאני צריכה ממנו. מבלתי ששמת לי לב, ילד קטן התפרץ לכביש בזמן שחיפשתי חנייה ליד ביתי. בלמתי מהר את המכונית והחריקה צרמה לי באוזניים עד כדי בהלה. כשעצרתי, קלטתי שהילד לא נראה כמו ילד לגמרי רגיל, הוא היה לבוש שונה ותווי הפנים שלו היו מסוג שלא ראיתי מעולם. שכנעתי את עצמי שזה שום דבר וחניתי בחנייה בדיוק מול דלת ביתי. נכנסתי הביתה ובסלון אמא שלי ישבה ובטלוויזיה החדשות היו רועשות אז התקרבתי לשמוע מה השדרן אומר: 'לראשונה מאז ההפרדה, כלב גדול בצבע לבן נתפס בניסיון לעבור את החומה אל הצד השני. כוחות הביטחון שלנו בחיפושים אחר בעליו כשלוש שעות אך בינתיים, ללא הצלחה.' בדיוק שסיים את המשפט, אבא שלי נכנס בסערה והתקדם לכיוון הסלון: "ראיתן את זה? איך זה יכול להיות? כבר 20 שנים אני הנשיא, 20 שנים אף אחד לא התקרב לשם ופתאום הכלב הזה החליט להיות הראשון? משהו פה קורה ואני לא אתן לאדומים האלו לעשות מאיתנו בדיחה." הוא אמר כשהכעס בקולו מתגבר ממילה למילה. בזמן שאימא שלי מרגיעה את אבא שלי, אני מחליטה לעלות לחדר ולהבין סוף סוף, אחריי כמעט 17 שנים את הסכסוך המהורהר הזה: לפני 16 שנים, שנה לאחר לידתי, אימא שלי שכנעה, שלא לומר הכריחה, את אבא שלי שחייבים לגבור על עולם הרשע ולשים סוף לצרחות הנוראות של האנשים הנשרפים בעודם בחיים כדי שאני, התינוקת הקטנה, תחיה בעולם שכולו טוב מבלי לחשוב על מלחמות. אבא שלי, התעקש להוכיח שהם יכולים להיות חלק משלנו אך יום אחד, אבא אסף את מיטב אנשיו והם יצאו עם שחר להפתיע את אנשי הצד ההוא, שההורים שלי מכנים בשם גיהנום או ממלכת השאול. אם לקצר מעט את פרטי האירוע, שהיה ארוך מתיש ובעיקר מחריד, המלחמה הסתיימה ללא הכרעה. אף אחד מהצדדים לא הצליח להביס את אויבו. ניתן לומר שאפילו להיפך, מאז המלחמה הנוראית הזו יותר אנשים נשרפים בעודם בחיים ועוצמת הצרחות הנשמעת מהעולם השני נעשתה חדה, ברורה ומזעזעת יותר. אחרי דקות ארוכות שהרהרתי בפרטי אותה מלחמה, הבנתי. אם מלחמה לא עזרה, כנראה שהפתרון טמון בשלום. עכשיו נותר לי לחשוב רק איך יוצרים שלום בין

שתי עולמות כה מנוגדים, איך גורמים לאויבים מושבעים, כאלו שצברו מטען של שנים ארוכות, להביט אלו באלו בעיניים אחרות.

המחשבות הללו גוזלות לפעמים חלקים נכבדים של היום, שלא לומר אנרגיה מוגזמת שיכולה לשמש אותי לדברים אחרים בוודאי. הבנתי שאני חייבת להתייעץ, בעיקר עם אדוארד שיש לו תמיד איזה רעיון טוב שהוא כאילו שולף מהכובע ולכולם נראה שהוא חשב עליו חיים שלמים אז החלטתי להתקשר אליו. ברגע שהוא ענה, ליבי פעם והפרפרים התעופפו לי בבטן. לעזאזל, הוא כל כך חסר לי. "אתה לא מאמין מה ראיתי שנכנסתי הביתה מהבית ספר." התחלתי לספר לו אחרי שסוף סוף הפסיק להזכיר לי שהוא מתגעגע אליי וחושב עליי המון. "בחדשות סיפרו על כלב שניסה לקפוץ מעל החומה ואף אחד לא יודע מי בעליו." "אני לא מאמין לך" הוא אמר ספק ציני ספק מבוהל "תאמין, איך מכל היצורים החיים דווקא כלב יתקרב למקום הכי אסור שקיים אחריי 20 שנה?!" "זה באמת משונה. פה דווקא די שקט. כלומר שקט בנוגע לחומה. כל הרוע, הצעקות, האיומים עדיין ברקע." הפעם קולו הפך לרציני. "אתה יודע, קיבלתי הודעה מאוד מסקרנת היום ממספר לא מזוהה. מישהו מבקש ממני, אולי אפילו מאיים עליי להגיע מחר ליד הגדר על גבול העירייה שחוסמת את המעבר אל החומה." העברתי נושא במהירות כדי לא לשמוע סיפורי זוועה. "איזה צירוף מקרים, גם אני קיבלתי" הוא אמר ועיניי נפתחו לרווחה. "באמת? אני לא מבינה מה קורה פה, הרי אם מישהו ידע עלינו, זה כנראה יהיה הסוף שלנו אבל זה לא יכול להיות צירוף מקרים." אמרתי ופרצוף של בהלה מתפשט על פניי. "את חושבת... שעלו עלינו?"

יש שאלות שלא שואלים. אין אדם שפוי שיענה על השאלה הזו בחיוב כי אם התשובה חיובית זה אומר שהכל משתנה עכשיו. כל התוכניות שלנו צריכות לעבור רענון כדי להתאים את עצמן למציאות החדשה שעשויה להתהוות בכל רגע. זה מעניין לראות איך שני צדדים של אותו המטבע נראים כאילו נלקחו משני מטבעות שונים.

מכל מקום דבר אחד היה לי ברור מחר עליי לבדוק מה פשר ההודעה הזו ומה היא אומרת על טיב הקשר ביני ובינו. אם היא עלולה, באיזושהי דרך, לפגוע בקשר שלנו, אז היא הפכה לאויבת מרה שדורשת טיפול מעמיק והטיפול לא יאחר להגיע. הרי אומרים שהרופא הכי טוב לדברים מהסוג הזה הוא הזמן. אלא שלי אין זמן. כל

דקה קובעת, כל רגע יכול להביא איתו הכרעה. אני מרשה לעצמי להיסחף אחרי
המחשבות שלי כי יש לי ראש יצירתי ואני לבטח יכולה למצוא פתרון למצב
המשוגע שנוצר בינינו.

אולי

כבר כמה שעות אני בווה בהודעה שלא מובן מאיפה הגיעה ומה מטרתה. כבר כמה שעות אני חסר אונים מול ההחלטה – האם להיכנע לסקרנות שבוערת בי וללכת לפי הוראות ההודעה או להניח לכל זה ולהמשיך את חיי כאילו כלום לא קרה. המחשבות מסתובבות לי בראש ללא הרף וכמו בובה על חוט, הגלגל מתהפך והפעם, הן שולטות בי ולא אני בהן.

אולי בכל זאת אחד החברים שלי מנסה לעבוד עליי ולא בכוונה שלח גם הודעה לאמיליה כי הרי היא מופיעה אצלי המון ברשימת אנשי הקשר. ואם זה לא זה, מי הוא האיש המפוצל המכיר את האזור כולו ויכול לתקשר גם עם השכונה הדלה וגם עם שכונת הפרברים החיננית?

לאחר שעות של מחשבה החלטתי. עם הרבה תהיות ופחדים אני צועד אל רצף האבנים הגדולות המפרידות ביני לבין הדבר הכי חשוב לי ולא יודע מה אני יותר מרגיש – אני הולך לראות אותה ולחבק אותה כל כך חזק בין זרועותיי או שאולי ייפגעו בה מול עיניי. לטוב ולרע, אני מכין את עצמי לנורא מכל. לאט לאט, אני רואה את החומה האין סופית שלפעמים נדמה לי שנתקעת בתקרת השמיים מתקרבת אל מול עיניי והדבר היחיד שעובר בראשי הוא מה אני עושה פה, למה סקרנותי כל כך תקפה אותי, מי הדמות מאחוריי ההודעה המסתורית ומה אמיליה קשורה לכל הסיפור.

מרחוק, אני רואה על הגדר מעטפה גדולה עם השם שלי כתוב עליה באותיות בולטות. הגברתי את מהירות ההליכה, לקחתי את המעטפה, קראתי אותה והוצאתי את המכתב שהיה בתוכנה ובאותו רגע, מבלי שכמעט שמתי לב, בקצה הגדר נפתח פתח צר בגדר. במקום לקבל תשובות, השאלות רק מצטברות. רמת הפאניקה עולה ואיתה גם רמת הסקרנות והפחד. תמיד אמרו לי שהתכונה הכי בולטת וחשובה אצלי היא העובדה שפחד הוא הדחף שלי בחיים ובזכות זה, למרות האנשים הסובבים אותי שמאיימים על חיי משפחותיהם ומכריהם, ששודדים ומטילים איימה על כל פני השטח, אני לוקח סיכונים ולא מפחד מהפחד. אחריי כמעט 17 שנה, אני מבין למה הם התכוונו. אני הולך בצעדים איטיים שהופכים למהירים יותר ויותר לכיוון הפתח בזמן שאני קורא את המכתב:

"שלום אדוארד, מקווה שהגעת מהר כפי שחשבתי. אולי אתה לא יודע מי אני אבל כשמעתי עלייך, ידעתי שתתאים למשימה ככפפה על יד. הכניסה שאתה בדרך אליה מובילה אל איזור שמעטים האנשים שיודעים על קיומו – איזור הביניים. אם לומר את האמת, מלבד אנשיי ומלבדי, אתה היחיד שהורשה לדעת על אזור מגורינו. בלי דיבורים מיותרים, שמעתי עלייך והחלטתי לקחת אותך כדי שתעזור לי מסיבה אחת ושמה אמיליה, אתה בטח מכיר. ואם תחשוב טוב, אתה גם לא זוכר מאיפה. אתם ואהבתכם הם התקווה האחרונה שלנו. אספר לך הכל ואענה על כל השאלות שיש לך ואעזור לך בכל מה שתצטרך אם תסכים לעזור לי. רק תרד במדרגות האפורות ותשאל איפה איתן. מקווה שאתה כבר בדרך לפה, אנו זקוקים לך!

נ.ב: אמיליה קיבלה את אותו מכתב בדיוק. תסיק מסקנות ועשה כרצונך.

שלך, איתן"

מבלי לשים לב, בדיוק שסיימתי לקרוא את המכתב, מצאתי את עצמי עומד מול פתח בחומה שממנו רואים רק מדרגות אפורות אין סופיות שכפי הנראה מובילות אל מה שנקרא הלא נודע. בלי חששות מיותרות, אני מתחיל לרדת במורד המדרגות וממדרגה למדרגה הגעגוע שלי לאמיליה מתחזק.

ככה זה כשהגורל מחליט

למרות שהכל נראה אבוד מהצד שבו אני משקיפה על המציאות, סיכונים לא חסרו לי מעולם עד כה. אז מה אם אקח סיכון אחד נוסף? ההורים שלי מעמידים את הממלכה על כף המאזניים, אך כשאדוארד ניצב על הכף השנייה ברור לאן הלב שלי נוטה. אני חייב לעשות שינוי. המלחמה הזו, שנמשכת כבר מהרגע שאני זוכר את עצמי (ואני בטוחה שגם שנים רבות קודם לכן), חייבת להיפסק. אמרו לי תמיד, ועדיין אומרים, שיש לאהבה את הכוח לעצור מלחמות או לפחות לגרום להן להיות משמעותיות פחות. אבל מה יכול לגרום למלחמה הזו להיגמר? ככל שהמוח שלי מתמלא יותר במחשבות, כך היכולת הפרקטית שלי למצוא פתרון הגיוני וסביר למצב הזה הולכת ונחלשת. במקום שבו אני נמצאת בו הכל טוב. מאז שהאדם ביצע פה את החטא שאין מזכירים את פרטיו ומאז שהנחש איבד את רגליו, אנשים הפסיקו לחשוב מחשבות קודרות או שבעצם, כל המחשבות הקודרות עברו למקום שבו אדוארד גר. קשה לי להסביר איך מחשבות מצליחות לנדוד ממקום למקום אבל זה קורה. עובדה שמאז שהעולמות שלי ושל אדוארד לא מצליחים להתחבר, לא נעשה אף לא ניסיון אחד לדבר, להקשיב, להבין. אם כבר נעשה ניסיון הוא היה קשור במלחמה. ועוד איזו מלחמה, אני זוכרת כמעט במדויק מה קרה בפעם האחרונה שהעולם שלי יצא למלחמה בעולם שלו. אימא שלי שכנעה, שלא לומר הכריחה, את אבא שלי שחייבים לגבור על עולם הרשע ולשים סוף לצרחות הנוראות של האנשים הנשרפים בעודם בחיים. טיעון הגיוני אם לא מתחשבים בכך שאדוארד שלי גם כן נמצא שם. אבא אסף את מיטב אנשיו והם יצאו עם שחר להפתיע את אנשי העולם ההוא, שההורים שלי מכנים בשם גיהנום או ממלכת השאול. אם לקצר מעט את פרטי האירוע, שהיה ארוך מתיש ובעיקר מחריד, המלחמה הסתיימה ללא הכרעה. אף אחד מהצדדים לא הצליח להביס את העולם השני. ניתן לומר שאפילו להיפך, מאז המלחמה הנוראית הזו יותר אנשים נשרפים בעודם בחיים ועוצמת הצרחות הנשמעת מהעולם השני נעשתה חדה, ברורה ומזעזעת יותר.

אחרי דקות ארוכות שהרהרתי בפרטי אותה מלחמה, הבנתי. אם מלחמה לא עזרה, כנראה שהפתרון טמון בשלום. עכשיו נותר לי לחשוב רק איך יוצרים שלום בין

שתי עולמות כה מנוגדים, איך גורמים לאויבים מושבעים, כאלו שצברו מטען של שנים ארוכות, להביט אלו באלו בעיניים אחרות.

המחשבות הללו גוזלות לפעמים חלקים נכבדים של היום, שלא לומר אנרגיה מוגזמת שיכולה לשמש אותי לדברים אחרים בוודאי. הבנתי שאני חייב להתייעץ, בעיקר עם אדוארד שיש לו תמיד איזה רעיון טוב שהוא כאילו שולף מהכובע ולכולם נראה שהוא חשב עליו חיים שלמים. אולי בעצם ככה זה צריך להיות? הרי אין מציאות שבנויה כולה על אידיליה. גם העולם הזה, העצום והמפואר הזה, הוא בריאה מחודשת של מעין תוהו ובוהו שאיש לא מצליח להסביר את מהותו, כי בעצם רוב האנשים חושבים שלא הייתה בו מהות. ולמרות כל התוהו ובוהו הזה יצא עולם די טוב, אם מסתכלים על זה בעין לא ביקורתית. ובעודי מהרהרת לי בשאלות שעליי לשאול את אדוארד נזכרתי שעליי להתחיל לחשוב על תירוץ משכנע שיאפשר לי לעבור לעולם ההוא מבלי הרבה "חקירות" מיותרות.

חוצים את להט החרב המתהפכת

מאז הפעם האחרונה בה חציתי את שערי העולם שלי, ההורים שלי איבדו את האמון בי. הם החליטו לשים שמירה בכניסה. תחזיקו חזק, כי זה הדבר הכי מופרך שתשמעו עליו אי פעם. בשער הכניסה לעולם שלי, שלא ברור מדוע יש רק אחד כזה אם העולם כל כך גדול, ניצבת לה חרב שמתהפכת כל כמה דקות מצד לצד ומותירה אחריה, בכל התהפכות, שובל של אש אדיר שיכול להפחיד גם את האנשים המפוקפקים ביותר מהגיהנום. מכל מקום, עכשיו יש לי משימה חדשה ומאתגרת הרבה יותר מקודמתה. אני צריכה להגיע אל אדוארד. חייבת לדבר איתו, לשמוע את קולו ולבשר לו שבפעם האחרונה שבה היינו יחד קרה הדבר שרציתי שיקרה, שפחדתי שיקרה, שאסור שיקרה, שחייב היה לקרות.

אני בטוחה שאדוארד ישמח ברגע שהוא ישמע. מוזר שאף פעם לא שאלתי אותו מה ההורים שלו חושבים עליי ופתאום עכשיו זה חשוב לי. אני בטוחה שכאשר הם ישמעו מה יש לי להגיד הם ישמחו מאוד. הרי כל הורה רוצה עבור הילד שלו את הטוב ביותר או לפחות שיהיה מאושר. ואני יודעת, לפחות משוכנעת ברמת סבירות גבוהה, שאדוארד שלי מאושר איתי.

הבנתי, גם בלי להיות חכמה גדולה, שאני חייבת לעבור את החרב הזו שנמצאת מול שער הכניסה כדי להגיע אל אדוארד ולספר לו. אבל איך עוברים אותה? איך אני אמורה להתגבר על שובל האש האדיר שיוצא ממנה? זה נראה לי לא הגיוני בכלל שזו הדרך של ההורים שלי לקרקע אותי בתוך העולם הזה. הבחורים כאן לא מעניינים אותי. ועכשיו, אחרי שאני יודעת את מה שאני עומדת לספר לאדוארד, בכלל אין על מה לדבר.

מסתבר שהחרב הזו לא נחה. גם בשעות שבין שתיים לארבע, שעל פי החוק אין להפריע את מנוחת התושבים, היא ממשיכה להסתובב ולירוק שובל אש מפואר. לא עברו יותר מחמש דקות וחשבתי לעצמי: מה מכבה את האש? מים. זכרתי את המשפט שהקריאו לנו בילדות: "קשה כשאל קנאה. רשפיה רשפי אש שלהבתי. מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה". בזמנו, מה שהבנתי מהמשפט הזה הוא שבכוחה של אהבה לגבור על קנאה. כי האהבה היא האש האמיתית וכל אש אחרת סופה שמים יכבו אותה. אז הלכתי הביתה והבאתי דלי

מים. מסתבר שההורים שלי לא חשבו על כל סיפור החרב המתהפכת עד הסוף. ברגע ששפכתי עליה מעט מים היא נפלה באחת לקרקע וכל שובל האש דעך תוך מספר שניות. זרקתי את הדלי בתוך אחד השיחים, בעיקר כדי לא להשאיר עקבות ותוך מספר דקות כבר לא הייתי יותר בעולם שלי.

אדוארד ישב ליד פתח השאול. המקום בו עוברים הנידונים להישרף בעודם בחיים. משום מה בכל פעם שאני שם אני מתגרדת גירוד נוראי. אדוארד אומר שאנשים מהעולם שלי לא אמורים להתקרב לשם כי הם בדיוק בקצה השני של החיים. אבל מה זה אומר? שאני לא אוכל להתקרב לאדוארד? בשבילו אני מוכנה לקחת את הסיכון. הייתי חייבת לספר לו על הדבר הגדול הזה שמתרחש בתוכי, אני יוצרת חיים. חיים חדשים. לא ממש הצלחתי להתרכז במשהו אחר מלבד המחשבה איך הוא יגיב ברגע שהוא ישמע את זה. איזה שינוי זה יעשה לו בחיים והאם מידת השינוי שלו תהיה זהה למידת השינוי שאני חווה.

גם אני הבנתי דבר או שניים בימים האחרונים. למשל הבנתי עד כמה החיים יכולים להיות מפתיעים ולא צפויים. עד כמה נשימה אחת יותר מדי, בטחון מופרז או אמונה עיוורת יכולים להיות מתכון לאסון שלא נגמר. הכל שברירי. יכול להתחיל כמו הדבר הכי מקסים שאפשר לדמיין ולהיגמר ברגע.

ההורים שלי שמעו בינתיים על הכישלון המדהד של להט החרב המתהפכת. ממש ביזיון בהתחשב בכל המאמצים והדיבורים עליה. בימים של אדם וחווה כשהעולם היה פחות מפותח והמדע טרם אמר את דברו היה קל יותר לעשות תענועים מהסוג הזה. היום זה כבר יותר קשה, האנשים הפכו מתוחכמים, מחוספסים, כל ההגנות הוסרו ובקלות אתה מגיע לקליפה הכי עדינה שפעם היית צריך לעבוד למענה שעות על שעות. זה מעניין כי דווקא בעידן בו הצביעות, הציונות וחוסר הכנות הפכו מילה נרדפת לתקשורת אנושית והן נתפסות כעדיפות על פני שיחות אלקטרוניות שבהן הנמענים כלל לא נפגשים ואף לא שומעים זה את קולו של זה.

ההורים שלי ודאי ימצאו בקרוב פתרון לחרב הזו. פתרון הולם שיתמודד בגבורה עם המוח המבריק שלי. ככה זה המוח שלי לא מאכזב, ואני ממשיכה קדימה כי יש לי מטרה ואני לא מתכוונת לוותר עליה. השאלה העקרונית היא האם משהו מהעולם שלי יתערב וימנע ממני את מה שאני רוצה בגלל המעמד שבו אני נמצאת? לא נראה לי. אבל אף פעם אי אפשר לדעת. אז בינינו עדיף לא לנחש.

חיים ומוות ביד הלשון

החיים מתחלקים לשניים. בדרך כלל לפני רגע מסוים ואחרי רגע מסוים. יש רגעים שמחלקים את החיים לחלק המאושר ביותר והחלק העצוב ביותר ויש שמחלקים אותם בדרך לא הגיונית עד שהאדם מצטער שהייתה בכלל חלוקה. הרגע שלי, או ככה לפחות אני חושבת, עומד להגיע ממש בקרוב. אחרי שדיברתי עם אדוארד התגבשה בלבי ההחלטה שאני רוצה לחיות איתו. אני עדיין לא יודע מה זה אומר בדיוק ולאילו ויתורים אדרש כדי לעשות זאת. אבל אם יש משהו שהבנתי עד כה בחיי הוא שלמען האהבה אני מוכנה לעשות הרבה. מכל מקום, הכתר וכל סיפור ירושת הממלכה לא ממש מעניינים אותי, יש שם הרבה בנות שתשמחנה להתחלף איתי בתפקיד. בנות שהכיסא חשוב להן הרבה יותר מאשר לי.

אני יודעת שאם אגיד לאימא שלי שאני חושבת לוותר על הכתר יתחיל הנאום הקבוע שאני שומעת מאז גיל 10. הנאום על השושלת שהופכת להתפרק בגללי. שאם אבות אבותיי שמנוחתם ממש כאן מעבר לחומה, היו שומעים מה שאני אומרת ועל מה אני חושבת, הם היו מתעוררים מקברם ובאים להטיף לי על רמת המוסר והאכפתיות הנמוכה שיש לי. היא בטח תבקש לחקור הכל אודות אותו הבחור. לא די בכך שהוא לא מהעולם שלנו, היא תרצה לדעת הכל. מהי רמת ההשכלה שלו. מהי רמת ההכנסה ואיך הוא מתכוון לפרנס את הבת שלי בלי שידע שהיא עשירה וחיה את החיים היפים. היא בטח תגיד שהוא נצולן וכל רצונו הוא להתעלק על בחורה עשירה, לקחת לה את הכסף, להבטיח לה את הירח ואז להשאיר אותה לבד. שבורה והרוסה. כשהוא מחייך לו כל הדרך אל הבנק. אחרי כל המונולוג שדמיינתי בראש שלי, הבנתי דבר אחד. אימא לא צריכה לדעת כלום. לא לחינם אומרים שאימהות צריכות לדעת מה שכדאי שידעו, בתנאי שאת הרוב לא כדאי שהם ידעו. חוץ מזה אני כבר ילדה גדולה, אני חייבת שיהיו לי כמה דברים שאני שומרת רק לעצמי. כמה פנינים של רגש. כמה רגשות כמוסים. כמה מחשבות נבזיות על אהבה.

אימא שלי אומרת שיש דברים חשובים באמת, בניגוד לאהבה שהיא אמרה פעם שמדובר בעוד אחד מאותם הרגשות שאי אפשר להסביר. מעניין. אני דווקא מצליחה להסביר את המושג אהבה הרבה יותר מאשר החשק שלי להיות המלכה

הבאה של המקום הזה. אני לא צריכה את כאב הראש הזה עליי. אני רוצה להיות עם אדוארד ולא עם שורת משרתים חסרי משמעות.

ההיריון לחלוטין עשה לי סדר בראש. הבנתי מה חשוב באמת ומה אני רוצה לעשות. פתאום התחושה הזו שאני יוצרת חיים חדשים קסמה לי. אני שותפה בבריאה. אם ההורים שלי היו מבינים שהם לא השולטים בעולם הזה ויש מישהו מעליהם שמכוון דברים מהסוג הזה, היה הרבה יותר קל. אבל הם לא מבינים. לנסות להסביר להם זו משימה מאתגרת, אך משום שהיא נידונה לכישלון חרוץ כבר בראשיתה אני לא מתאמצת. אין טעם לדבר עם מי שלא מוכן לשמוע. זו שיחת חרשים. מונולוג דרמטי שבו ההורים שלי ירגישו שהם על הגל ואני בעל כורחי אצטרך להקשיב ולהניד את ראשי מבלי להבין מה באמת נאמר.

הסעודה האחרונה

סיפרתי להורים שלי שאני בהיריון. קדמו לכך כמה שבועות של בחילות, חולשה וכאבי ראש. ולא, הבחילות לא היו בגלל ההיריון אלא בגלל תחושת הפחד שתקפה אותי מהתגובה האפשרית שלהם לחיים שגדלים בבטן שלי. עדיין לא רואים עליי שאני בהיריון. הבטן שלי מאוד קטנה אבל אימהות חדות הבחנה, כמו אימא שלי, יקלטו תוך מספר שניות מה קורה. אחרי הכל, חלק מהזמן אנחנו מסתובבות כאן חצי ערומות כדי להזכיר ולקדש את זכרה של חווה. חבל שאני אלרגית לעלי תאנה, אחרת כל הרעיון הזה של להסתובב לבושת עלים במקום בגדים נשמע לי מאוד מאוורר. כל נערה, אגב, מחויבת לטבול לפחות פעם בחייה באחד משני הנהרות, פרת או חידקל, הזורמים כאן באמצע העולם שלנו. אני עדיין לא טבלתי, אולי אחכה אחרי שיסתיים כל ההיריון הזה ואז אטבול.

החלטתי שעדיף שאני אספר להם מאשר שהם יגלו זאת בעצמם. לפחות מידת האחריות תיזקף לזכותי וייתכן שתגבר על הדברים הרבים שיזקפו לחובתי. אני אישית לא מאמינה בשקרים. מי שניסה להקל על עצמו והמציא את המושג 'שקרים לבנים' הוא פחדן שלא מוכן להודות שהוא שקרן אז הוא מצא לחלק מהשקרים שלו סיפור כיסוי. ובכלל, מאז שההורים שלי איבדו את האמון בי ושמו בכניסה לעולם שלנו את החרב המתהפכת החלטתי שלא כדאי לחפש הסתבכויות חדשות. יש לי מספיק משלי ואפילו בשפע.

אני לא זוכרת כמה זמן עבר במדויק עד שאחד מהם הגיב לבשורה, שעבורי הייתה משמחת מאוד. לא היו בה מילים רבות. היא הייתה תמציתית כמו פסק דין שיש לבצע. אבא שלי קרא לשניים משומריו ואמר להם בטון תקיף: "הבת שלי מגורשת". אימא שלי כלל לא הגיבה, רק הסתכלה עליי במבט חסר הבעה אך מלא אכזבה, שילוב נדיר שיכול להופיע רק במבט שלה. מכאן ואילך, השומרים ביצעו סדרה של פעולות מנהלתיות כאילו מדובר בחבילה שצריך להבין ממחסן למחסן. הכניסו אותי לתוך כלוב ואמרו לי ששם עליי להמתין. אבל מה עשיתי? ואיך יכולה נערה בהיריון להיות בתוך כלוב? דווקא כאן שבעלי החיים חיים בהרמוניה כה גדולה איתנו. מעולם לא הייתה למילה אירוניה המחשה כה מדויקת: החיות חופשיות והאנשים נמצאים בכלובים.

גם בתוך הכלוב מה שהפריע לי באמת לא הייתה תחושת הכליאה אלא המילים הקשות שיצאו מפיו של אבי כשהוא הבין שאני בהיריון. למה לגרש אותי? אדם וחוה גורשו מגן העדן משום שלא שמעו בקולו של האל. מאז הם הפכו לשיחת היום. דורות על גבי דורות מדברים פה על התעוזה של חוה לפתות את אדם. על תמימותו של אדם שהתפתה אחר חוה אשתו ועל הזדוניות של הנחש שניצל את המצב המבלבל בין אדם לאשתו.

תהיתי עם עצמי כמה זמן אהיה כלואה כאן. מנותקת מחברה אנושית. אבודה. מבולבלת. מתגעגעת לאדוארד בידיעה שלא אראה אותו גם אם מאוד ארצה בכך. קיבלתי על עצמי את המעשה הרע שעשיתי. ברור לי שפרצתי גדר ועליי לשאת בתוצאות פריצתה. ברור לי שהתחושה הזו שמשהו שהיה צריך לקרות והוא לא קורה כמו שציפית, ודאי מנקרת בהורים שלי מהרגע שבו הבינו שכל המהלך לגבי עומד להשתנות. בחרתי בדרך אחרת והם חייבים להתמודד עם זה או לפחות לקבל את זה בסבר פנים יפות. לא להתרעם. לא לגלות תוקפנות ולא לעשות שרירים. בטח שלא לכלוא אישה צעירה בהיריון בתוך כלוב של חיות. זה נוגד זכויות אדם בסיסיות. השאלה מי אמר שזכויות אדם תופסות פה? אני בכלל לא בטוחה. פעם אימא הבטיחה לי שאם אסכים לתנאים שלהם אז אקבל את כל מה שאי פעם חלמתי עליו. אהיה בת אלמוות. אוכל לעשות מעשים טובים ולשפר את העולם בכל רגע שארצה. אקבל לידיי את אבני האמת, את לשון החוכמה, את מעיין התקווה ואת המפתח לתיבת האושר. כל אותן תחושות שכל בן תמותה חפץ בהן יהיו תחת אחריותי. רק אני אחליט מתי יהיה טוב. אבל כעת, אחרי שהפרתי את התוכנית שהייתה כתובה על שמי כנראה שכל ההסכם הזה עם ההורים שלי מבוטל. אני לא אקבל את כל ההטבות האלו. כל הכוחות האלו ששייכים לי מהרגע בו נולדתי יעברו למישהו אחר.

בת אלמוות

"בכל דרך שבה תלך קיימות אבנים שיפצעו את רגלייך", אמר לי פעם מישהו חכם, "אך רק האבנים הפוצעות את רגלייך הן שיבטיחו לך שאת בדרך הנכונה". כבר שבוע עבר מאז גורשתי מהעולם שלי. מעמד של מגורשת מהעולם שלך הוא לא סיטואציה שקל להימצא בה. בייחוד לא לאור העובדה שהחיים בעולם ממשכיכים כסדרם בעוד הקרקע נשמטה מתחת לרגלייך. המעמד הזה מזכיר מעמד של נידונים לתלייה בטרם הכיסא נשמט מתחת רגליהם והם נחנקים לאטם ומתפתלים מכאב. עבורי המעמד הזה בישר סוג של גאולה. מאחר ומי שמגורש מגן עדן אמור לעבור לגיהנום יש סיכוי סביר שאוכל להתאחד עם אהובי אדוארד בטרם ישלחו אותי לשאול או ידונו אותי להישרף בעודי בחיים.

היציאה מגן עדן הייתה האירוע הדרמטי ביותר שחוויתי עד כה, פרט למפגש עם החרב המתהפכת שהתברר בדיעבד כבדיחה חסרת טעם כאשר החרב איבדה את כוחה בזמן שנרעבה במים. כל באי גן עדן עומדים בשורות כמעין תהלוכה, תהלוכת הבושה' מכנים זאת כאן. תהלוכה עבור אלו שאין מקומם בגן עדן ועתידם לרשת את גיהנום. מוזר שחכמים בפרקי האבות אמרו כי הסיבה לרשת את גיהנום היא אחרת לגמרי: "כל זמן שאדם מרבה שיחה עם האישה, גורם רעה לעצמו, ובוטל מדברי תורה וסופו יורש גיהנום. ואני חשבתי לתומי: מה זה אומר על אדוארד שלי? בפתחו של גיהנום עומד שר השאול, דמות שרוב היכולות המיוחסות לה הן בעיקר אגדיות מאחר ואיש מעולם לא היה עד להן. שר השאול מקבל מיד האדם את מפתח הנשמה שלו ומעביר אותו לחזקת גיהנום. ברגע זה, ברור הן לאדם והן לשר השאול כי אין יציאה מהעולם הזה. לא ניתן לחזור בחזרה לגן עדן. הבטתי בהורים שלי בפעם האחרונה, מבט מלא אכזבה ובוז. בכל שנות חיי אמנם התייחסו אליי כאל העתידה לרשת את הכתר, אך מעולם לא הפגינו כלפיי חום ואהבה כפי שהייתי ראויה להם. הפניתי את ראשי לאחור והתחלתי לצעוד הרחק מהם, ביודעי שהמשימה הקרובה שלי היא למצוא כאן את אדוארד ולומר לו שבאתי להיות איתו. לא לרגע אחד, לא לזמן חולף אלא לחיים שלמים.

קשה למצוא כאן משהו. רוב הזמן, גם בשעות היום, הכל חשוך. הדבר היחיד שיוצר אור הוא להבות האש המתפרצות בשעה שמישהו נשרף וזועק. לא חשבתי שזו תהיה הדרך שלי אל אדוארד, אבל בעצם מי אמר שגיהנום זה גן עדן? אף אחד. "שלום ולא להתראות", מברך אותי יצור שנראה כמו משהו שמעולם לא ראיתי. ובעצם האם מדובר בברכה? במקום הזה שבו אני נמצאת נראה כאילו ברכה וקללה נמהלו יחד למעין תערובת לא ברורה של מילים שמטרתן לעורר תחושת מיאוס וכיליון בכל מי שמתקרב הנה.

"קוראים לי אמיליה", עניתי, "שלום ולא להתראות גם לך", סיננתי בעודי מתרחקת ומקווה שהיצור המשונה לא יעקוב אחריי ואם כבר יעקוב אז לפחות יסייע לי למצוא את אדוארד.

"האם אתה יודע איפה אדוארד?", שאלתי.

"את מתכוונת לזה שאין לומר את שמו?", ענה היצור המשונה. ואני חשבתי לעצמי. מה עשה אדוארד שלי שאסור לבטא את שמו.

"יש כאן אדוארד אחד, שלא מפסיקים לדבר עליו בכל גיהנום", המשיך היצור, "הוא עבר על אחד מחוקי הגולגולת של גיהנום ויצר קשר עם בת גן עדן".

נתקפתי אימה. הרי מדובר באדוארד שלי. אבל מה הבעיה שלהם? חשבתי שרק בעולם שלי יש להם בעיה עם אנשי גיהנום.

"ומה קורה עכשיו עם האדוארד הזה?", שאלתי ופחד עמוק חנק את גרוני. מה אם יגיד שהוא נידון לשריפה? מה אם יגיד שכבר אינו בחיים? אני לא אוכל לשאת זאת. לא עכשיו, שיש לנו ילד משותף ביחד.

ההורים הבטיחו לי שאם אתחנן עם הבחור שהם מייעדים לי אזכה בחיי נצח. אהפוך לבת אלמוות, יהיה בכוח המבט שלי כדי להפשיר קרחון, כדי לגרום לרעות וצרות קשות בעולם. אבל מה לי ולכל זה?

אני לא מתחברת באמת לכל הרוע הזה, שמאפיין לאחרונה את כל האנשים שנמצאים סביבי. חוץ מאדוארד. הוא תמיד מצליח להישאר שלו בתוך כל המהומה הזאת. כאילו נועד לנהל את החיים ברוגע.

אבל האמת שכעת הראש שלי לא יכול להעסיק את עצמו בדבר מלבד מה קורה עם אדוארד? אנשים מהעולם שלי לא שורדים את המפגש עם העולם שלי והאם הוא כבר כאן...

מה זה אומר בעצם? שכל מה שגדלתי עליו אולי לא נכון? שלא סיפרו לי את האמת? שיש אנשים מהעולם שלו שיכולים לשרוד בעולם שלי? אני לא מבינה מה כל זה אומר. המון מידע חדש הציף אותי היום. אני חייבת לנוח. אבל איך אוכל לנוח? אם אדוארד לא איתי, אין לי מנוח. אני כל הזמן חושבת. כאילו המוח אומן לחשוב גם כאשר אין משהו שלא חשב עליו.

"אשת חייל מי ימצא"

חיפשתי אותה בכל פינה. בדרך כלל היא באה לבקר כאן פעם בכמה ימים ומאז שהיא הצליחה לגבור על החרב המתהפכת הזו שהוריה הציבו בכניסה לגן לא שמעתי ממנה דבר. היא באה, סיפרה לי שאני עומד להיות אבא והשאירה אותי להתמודד לבד עם כל הרגשות שמציפים אותי. דבר אחד ברור לי : המקום הזה, העולם הזה שבו אני נמצא הוא אינו מקום מתאים לגידול ילדים. השאלה הגדולה איך יוצאים מכאן מבלי לעורר את כעסו של שר השאול והשאלה הגדולה עוד יותר היא, איפה אמיליה? בלעדיה כל ההרפתקה הזו חסרת משמעות.

"אמיליה אהובתי, אני כותב לך.

מסרתי את המכתב לנשר האש, היחיד שיכול לחצות בין שני העולמות מבלי שדבר רע קורה לו.

אני מתגעגע...

השארת אותי להתמודד לבד עם העובדה שיש לנו ילד משותף, אבל עדיין הרבה פרטים חסרים לי בכדי שאוכל להרכיב את הפאזל הזה. החלק המשמעותי היחיד שחסר לי בו הוא את. כבר די הרבה זמן לא שמעתי ממך...

אם את מקבלת את המכתב הזה שלחי לי אות ממך. אני רוצה לראות אותך. דברים לא פשוטים קורים וודאי בעולם שלך כעת. אני רואה הרבה אנשים מגיעים לכאן להישרף בעודם בחיים... הרבה חטאים יש שם בגן העדן שלכם ומישהו חכם אמר פעם שגן עדן זו ממלכת הטוב.. מעניין למה כולם עוברים מהצד שלכם לצד שלנו.

עלה לי בראש רעיון... היכן נוכל לגדל את הילד שלנו בלי לעורר מלחמות מיותרות אבל אני חייב שתהיי כאן לידי כדי לספר לך מהו. אהובה שלי, המרחק ממך הוא הסיבה היחידה שבגללה אני מבין מדוע קוראים למקום הזה גיהנום."

בדיוק ברגע שבו לא תצפה שדבר מה משמעותי יקרה. קורה דבר שרק אחר כך אתה מבין כמה משמעותי הוא. הזדמנויות מגיעות ברגע ונעלמות מבלי שאנשים שמים לב אליהן. ככה אנחנו מבזבזים את חיינו. ספק מבינים את גודל ההזדמנות הנקרית בדרכנו, ספק נמנעים לצאת מן המוכר והידוע אל עבר הלא נודע. שנים רבות האמנתי שהבית הוא המקום הבטוח. הוא המקום שיעניק לי הגנה. שמחה. תקווה. הוא שיפצה אותי על רגעים של משבר. ברבות השנים גדלתי. עכשיו אני מבין דברים אחרת. הרגע בו אמיליה נכנסה אל חיי היה מסוג אותם רגעים שלא תכננת. אך מיד לאחר כמה דקות אתה מבין שהגורל תכנן עבורך. בחיים, בדיוק ברגע שבו אתה מאבד תקווה, התקווה מתחילה להילחם עלייך. היא מרגישה שאתה זונח אותה ואז היא לא מוכנה לוותר עלייך. מעין מערכת יחסים של אוהב-לא אוהב. יש אנשים שבזבזו את חייהם בתקוות והתקווה רק התרחקה מהם, שיחקה אותה קשה להשגה ויש אנשים שלא קיוו אפילו יום אחד, והכל הגיע אליהם ישר לידיים. כנראה שככה העולם הזה בנוי, הכל הפכפך. מציאות יכולה להשתנות ברגע אם אתה מאפשר להזדמנויות להפוך ממשיות ולרגעים של אור להתוות לך את הדרך.

"מה היא עושה פה?", שאלתי את עצמי. הייתה זו אמיליה, מחכה בתור של הנידונים למוות, בפתחו של השאול. רק אנשים שחטאו חטאים קשים ביותר מגיעים לתור המפוקפק הזה. הבנתי שאני חייב להוציא אותה מהתור הארוך הזה, אבל איך?

בשונה מהתור בסופר-מרקט, שבו אנשים עומדים עם העגלה, הולכים וחוזרים, שוכחים מוצרים והולכים להשלים, מהתור הזה אי אפשר לצאת. משני צידי התור עומדים "אנשי המוות". שני יצורים אימתניים, שער ראשם מעולם לא גולח, גופם עצום, ידיהם אזוקות בשלשלאות אל העומדים בתור במטרה למנוע מהם לברוח. מספרים שאותם אנשי מוות היו בתור השאול תקופה ארוכה. גופם נותר כמות שהוא, אך נשמתם נשרפה במעמקי השאול. הם חסרי רגש. אין בהן טיפת חמלה. היו פעמים שגם זעקותיו של תינוק, או חיוך שובה של נערה תמימה, לא גרמו להם לחוש דבר. מבט השנאה שבעיניהם מעיד רבות על הסבל שסבלו אי שם במעמקי השאול.

לנוכח האימה שאחזה בי לדקות מספר, התקשיתי לחשוב על רעיון יצירתי. קיוויתי לנס. ואז שכחתי שנסים בעולם שלנו הם לא דבר שבשגרה. בכל זאת למדתי משהו בחיים האלו. מי שלא מנסה לא מצליח. ובזמן שבוא ממילא אבדה תקווה ואין פתרון פשוט שנראה באופק, עדיף להסתבך.

בסבך עולם האמת

לא ידעתי למה לצפות. אחרי הכל איש לא הכין אותי לכל כך הרבה תהפוכות בזמן כה קצר של חיים. אני בסך הכל בן 25. בחור צעיר וכבר נראה שעברתי מסע של איש מבוגר, שידע הרבה דברים על העולם הזה או על העולם ההוא. לא ידעתי מה עליי לעשות, אך הבנתי שזה אמור להיות דרמטי. משהו שהוא מעבר ליכולת הרגילה שלי. משהו שטרם עשיתי. אחרת דברים לא ישתנו. אחרת המצב יישאר כמו שהוא כרגע. אחרת דברים לא באמת ישנו כיוון. אחרת גם אם המון רצון תישאר תמיד התחושה שלא עשיתי מספיק. שלא ניסית מספיק. שלא רציתי מספיק. אחרי הכל בלי מעשים, כל הדיבורים בעולם הופכים לבליה מביכה. אתה חייב להציג קבלות לכל דבר שאתה עושה, חושב, אומר. אחרת אין לך משמעות בעולם הזה. החלטתי להקריב את עצמי. לא פחות מזה. לתת ל"אנשי המוות" לעשות בי כרצונם. ליפול על מזבח האהבה ולהיות שלם עם ההחלטה שלי. הבנתי שאם לא אעשה את זה לאמיליה לא יהיה שקט. למרות שהיא גורשה מהבית ההורים שלה עדיין לא יצאו מהתמונה. הם עדיין מנתבים את דרכיה בצורה מאוד משמעותית. מחליטים עבורה דברים רבים גם מאחורי הקלעים. היא נתונה ליותר מדי לחצים מכיוונים שונים והיא בהיריון עכשיו. מה היא תעשה אם אני לא אעזור לה? האפשרויות העומדות בפניי לא רבות. ההורים שלה לא יוותרו עליה. אז לפחות מישהו אחר יגדל איתה את הילד. מישהו שההורים שלה יאהבו וירצו בו. אני כנראה לא מתאים להם וזה בסדר. אבל מה אני עושה עם כל האהבה שיש בי כלפיה? יש שאלות שאי אפשר לשאול בקול רם כי אין תשובה חד משמעית וברורה עליהן. אני האמנתי תמיד באהבת אמת. אהבה שנותנת כוח ובעיקר נותנת תשובות לכל השאלות ולי יש שאלות שעדיין לא קיבלתי עליהן תשובות. אז מה זה אומר? אין מי שייתן לי תשובה במקום שבו אני נמצאת. אני חייב ללכת לבאר שנמצאת ביער של עולם האמת. חכמים ממני אומרים שהבאר הזו שנמצאת בלב היער היא בעלת כוחות מסתוריים. איש לא יודע להסביר את הכוחות הללו, את מקורם ואת יכולתם להשפיע, אך כולם אומרים ששם נמצאות התשובות לשאלות הקשות באמת.

אחרי ביקור בבאר הזו הכל נראה שונה. גם הדרך הארוכה שעושים אנשים כדי להגיע אליה ודאי משפיעה על השינוי. דבר אחד היה לי ברור מכל הדברים שעברתי לאחרונה. אני יודע מה סדר העדיפויות שלי ורק על פיו אני אפעל.

"באשר תלכי אלך"

היה לי ברור שכל מאמץ שיידרש ממני כדי להיות עם אמיליה, יהיה שווה וכדאי. רק לא היה לי ברור מה המאמץ שאליו אדרש עכשיו והאם יהיה בכוחותיי לעמוד בו. אמנם ששם, בעולם שממנו היא באה, אנשים מעולם שלי לא מחזיקים מעמד. "אין להם אישור כניסה", כך ניסחה זאת פעם אימא שלי ויצרה אצלי כעס רב. כעס על חוסר הצדק. על תחושת חוסר האונים. על המצב שבו מישהו מחליט עבורך ולא מאפשר לך להביע דעה כלשהי.

"אתה יודע שאם נרצה להתחתן", אמיליה זרקה לאוויר את המשפט הזה והרגשתי פתאום איך הכל נראה לי נכון, "אנחנו צריכים לחשוב איפה נגור".

היא צודקת. צריכים למסד את היחסים. עכשיו כשיש ילד בדרך חייבים לחשוב על חיים טובים בשבילו.

"זה נשמע לי קצת מסובך", אמרתי, "את רואה איך המצב עכשיו... ההורים שלך שלחו אותך למות בעולם שלי. יש יותר מדי מתח. אני לא בטוח שזה זמן הגיוני לחשוב על מקום לגור בו".

"אנחנו חייבים. אין פה בכלל שאלה", נהמתי בכעס, "דווקא בגלל שהכל כל כך לחוץ ובלתי אפשרי חייבים לעצור ולחשוב מה חשוב לנו באמת."

"אולי תעני לי על שאלה חשובה יותר", המשיך אדוארד בהתעלמות מופגנת ואיכותית מהאסרטיביות שהפגנתי בתשובה האחרונה. אני יודעת שיש לו לפעמים קטעים כאלו. אני שונאת את הקטעים האלו שלו. איך הוא יכול להרשות לעצמו להתעלם דווקא עכשיו?

"איך הצלחת להשתחרר מפתח השאול? בחיים לא ראיתי מישהו שנכנס לפתח ויצא ממנו בחיים. אם כבר בחיים, כמו אנשי המוות, אז השפיות נותרה בפנים. הנשמה נאכלה באש והגוף נותר עומד ללא משמעות.

"אין לי תשובה טובה לתת לך. כנראה שהיו בי כוחות חזקים משחשבתי", היא אמרה. בהחלטיות. בלי לחשוב פעמיים. אחת מהפעמים הבודדות שבה חוסר הביטחון הקבוע לא שיתק אותה לחלוטין. לא הפך אותה לחסרת אחיזה במציאות. מציאות שמשתנה תלוי לנקודת המבט שממנה מסתכלים עליה.

החלטתי שבמקום להתעקש איתו על הדרך בה הצליח להימלט, אנחנו נחפש לנו
פינה שקטה על מנת שנוכל לדבר, להבהיר עניינים, לדבר מהלב. לא לוותר על שום
דבר שמפריע לנו.

מחפשים את פרח גן עדן

הדרך היחידה למנוע את האסון הקרוב היא למצוא את הפרח הזה, הנמצא על ראש גבעת הנצח. הפרח הזה כך מספרות האגדות הקדמוניות בגן עדן הוא פרח שעלי הכותרת שלו עשויים זהב ומי שנוגע בו מתנקה מיידית מכל חטא. ריחו כה נעים עד כי נשים מתעברות רק מלהריח אותו. אבל בינינו, מה לי ולמשימה כזו? יש כל כך הרבה נערות אמיצות יותר, נחושות יותר, מוכנות יותר..

כל התכנית היא בעצם לנקות את יושבי העולם שלו מכל חטא כדי שיהיו ראויים להיכנס לעולם שלנו. עדיין לא בדקתי עד הסוף את כל הסיכונים הכרוכים בכך והאם הדבר באמת אפשרי, לנכוח העובדה שאם אכן היה אפשרי אני מאמינה שיש מוחות יצירתיים ממני בעולם הזה שהיו חושבים על זה מזמן. גבעת הנצח היא מקום שרק מעטים, יחידי סגולה, הצליחו להגיע אליו עד כה וגם מי שהגיע אליו לא חזר משם מלא אושר וסיפוק. היו אלו אנשים שיצאו לדרכם מלאי כוח וביטחון וחזרו תימהוניים, מוכי רוח כאילו אחז בהם שיגעון. היו שאמרו שיש בו בנצח מגע משכר, ששיכרונו מסמם את המתקרב ללא יכולת להימלט ממנו. ואני דמיינתי לעצמי מלכודת עצומה של בוך טובעני ואביר על סוס נקלע לתוכה ומנסה להילחם בה בכל כוחו, עד הצהריים בשארית כוחותיו הוא וסוסו נבלעים בעומק החול וטובעים אל מותם. ומה לי בתוך כל הנצח הזה?

מה זה בעצם נצח? מישהו חשב על זה? היו שניסו להגדיר אותו בהגדרות סתומות מתוכן, הגדרות חלולות הקשר המשוות לנצח מעין פנים תמימות של נער חניני מלא תקווה שכל תפקידו להביא טוב לעולם. אך מתוך מה שהבנתי הנצח הוא חמקמק. הוא יוצר אצלנו תחושה שיש בו יותר מכפי שקיים באמת. כמו מנהרת אינסוף שהנכנס אליה חיש מהר יאבד את נקודת הכניסה וידהר לכיוון היציאה ללא סיכוי ממשי או סביר למצוא אותה. האם יש בי את הכוח להיכנס למנהרות חסרות מוצא? האם לא עייפתי מהניסיונות להוכיח שניתן ליצור שלווה ושלווה בין העולמות? אני לא נציגה של אף אחד. אחרי שוויתרתי על המלוכה, נטשתי את הארמון וזכיתי למעמד הלא מעודד של מגורשת, כל שנותר לי הוא לפעול למען עצמי. למעני ולמען אדוארד ולמען התינוק שעתיד להיוולד בקיץ.

באותו הרגע הבנתי כי מה שעלינו לעשות הוא ליצור ביחד עולם. שוב נזכרתי, כמו אז, במשפט ששמעתי פעם כשהיינו ילדים, משפט שפותח את הספר שמשפר הכל על העולם הזה שבו אני נמצא ועל העולם שהוא שבו אמיליה הייתה:

"בראשית ברא ה' את השמיים ואת הארץ והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום ורוח ה' מרחפת על הארץ".

כמו שהאל ברא לו עולם. עולם שכולו טוב עבור בני האדם, כך הגיע הזמן שנבנה גם אנחנו עולם לעצמנו. עולם שכולו שלנו. כל פיסה, כל אבן. הכל מהתחלה. זו הדרך היחידה לגשר בין שניים שלא ברור אם נועדו.

אין לי מושג אמיתי אם באמת נועדנו. יש שיאמרו שהפכים באמת נמשכים זה לזה. יש שיאמרו שהעניין, שהחיים העמיסו עלינו מבלי שביקשנו, שמר על ה"אש" שלא תכבה בינינו. לי קשה להגיד במילים פשוטות מה גרם לי להרגיש ברגע הראשון שמדובר בו ולא במישהו אחר. מה שבטוח, כל אחת אחרת מזמן הייתה נשברת. אחרי דילמה אחת קטנה הייתה מרימה את חפציה ועוזבת. חכמים אחרי מעשה יבואו וישאלו האם יש בביחד שלנו כוח, האם זה שבחרנו לא לוותר, להילחם עד שכבר לא היה על מה, האם זה ראוי לאיזושהי הערכה. לא ברור לי. בעולם שיצרנו יחד, לא זה שמישהו מאיתנו בא ממנו, החוקים שונים. כאן המערכת מבינה שהשלם גדול מסכום חלקיו, או לפחות שווה הרבה יותר מהם ברמה הערכית.

לא מצאנו את פרח גן עדן. ייתכן שזוהי אגדה שהיתלה ברבים לפנינו. איש מעולם לא ראה אותו. כולם רק שמעו על כוחותיו. מה שבטוח מצאנו את גן העדן. שתי דקות מהלב, פחות משנייה מהנשמה.